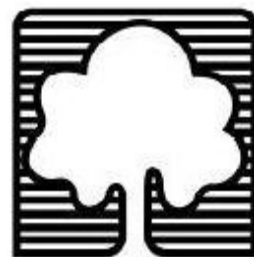

post...
bellum

lidé, co se ptají

ARBEIT MACHT FREI ANEB PEKLO Z POHLEDU PANÍ GÁLOVÉ

Vypracovali: ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Magdaléna Bernatová, Jan Cíkr, Tadeáš Charwot, Anna Nováková

pod vedením paní učitelky Denisy Pilátové

Ptáčci zase zpívají ohavný requiem, lidé bez výrazu se prochází po zasněžené silnici, těla mají znetvořená, zkroucená zimou, která promění i to největší a nejhřejivější srdce v led. Zrezavělý kolotoč se pomalu otáčí v mrazivém zimním větru. Skřípá a vrže a já znechuceně opouštím

polorozpadlé dětské hřiště, na které se možná mé dítě nikdy nepodívá. Pozoruji snív, bílý jako alabastr, třeba se mé dítě bledého krále zimy ani nedotkne.

Všichni jsou tak vyhublí, já sama jsem ztratila velkou část své tělesné hmotnosti. Pomalu bych si mohla spočítat všechna svá žebra. Ostatní jsou na tom ještě hůř. Chodící mrtvoly...

Před týdnem se kvůli mně každý vzdal jednoho krajíce chleba, tedy vlastně celé večeře. Žiji v místnosti velké zhruba třicet šest metrů čtverečních. To by bylo v pořádku, jenže zde přebývá celkem dvacet osm osob. Jsme zde vězněni jako zvíř. Marně čekáme na vysvobození, naděje je to poslední, co nám zůstává. Počítá se jako záchrana smrt?.....

Nenávidím Němce, nenávidím nacisty, nenávidím Hitlera. Ležela jsem na své smradlavé vlhké posteli a odpočívala. Najednou někdo zařval a ozvaly se výstřely. Je mi to jasné, nějaký nešťastník to peklo psychicky nevydržel.

Zase nás kontrolovali, přišel ten vysoký, strašlivě vypadající voják a začal na nás něco řvát německy. Tuto odpudivou řeč ovládá jenom člověk spící pode mnou, je to nějaký

výtvarník. Kresbami dokumentuje tento Luciferův výtvar. Ta nacistická zrůda mu poručila, ať překládá. Chudák výtvarník ho nechtěl poslechnout, tak mám pod sebou prázdnou postel.

Dnes se z vedlejší cely, jak nazýváme naše obydlí, ozývala libá hudba. Nějaký odvážlivec se rozhodl vzdorovat našim věznilům a překrásný zvuk houslí roztancoval mlhu zoufalství, která usedla na naše duše. Smůla, že mistr houslista prezentuje své umění už jen před nebeským soudem.

Povolili nám zřízení nemocnice, už bylo načase. Není to k vydržení. Umíráme hladu, nemoci se mezi námi šíří jako nechutná historka mezi vesnickými babkami.

Zajímavé je, že se nikdo ještě nepokusil o útěk. Stejně je to nemožné. Musíme jen doufat, že „mor“ opustí naši zemi a my dostaneme šanci vzlétnout.

Mám obrovské bolesti, jen čekám až má duše opustí tento svět. Byla jsem převezena na ošetrovnu. Zubí se na mě amatérský doktor a už čtyři dny jsem na lůžku. Špinavé oprýskané zdi ošetrovny se staly mým útočištěm. Kdyby tady kromě židovských doktorů nechodily spousty protivných zabijáckých vojáků, cítila bych se daleko lépe.

V nemocnici se nachází jen vrzající postele se slaměnou matrací. „Doktoři“ se snaží zachránit umírající pacienty bez léků a náčiní, které by jim to usnadnilo. Je to hrozný pohled.

Jen menšina přežije, jen ubohá menšina se možná dočká konce války. Už je to tady ... mám syna ... dalšího vězně Terezínského ghetta. Co by na to asi řekl můj ztracený manžel, kdyby

to tady viděl, kdyby spatřil hlad, smrt, chudobu, bezmoc, opovržení, lež, strach a vlhký chlebový dortík na hniječím stolku.

„Nikdy se znovu nevrátila, byla mi věrná rudasmak“
Fedor Gál

